

КОЗЕЛ И ОВЕН

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Живели едно време дядо и баба. Те си имали козел и овен. Козелът и овенът се сдружили: където козелът — там и овенът. Козелът в зеленчуковата градина за зеле — и овенът там; козелът в овощната градина — и овенът след него.

— Ех, бабо — рекъл дядо, — да прогоним козела и овена, а то от тях нито зеленчук, нито овошки можеш опази... Хайде, махайте се и да не сте се вече мярнали тука!

Ушили си козелът и овенът торба и тръгнали.

Вървели, що вървели — гледат: сред полето лежи вълча глава. Овенът бил силен, но не бил смел; а козелът бил смел, но не бил силен.

— Вземи, Овньо, главата, ти си силен!

— Не, вземи я ти, Козльо, ти си смел!

Взели заедно главата и я пъхнали в торбата. Вървели, що вървели — гледат: огън гори.

— Да идем и ние там да пренощуваме, да не ни вълци изядат.

Отишли. Гледат — вълци каша варят.

— Здравейте, юнаци!

— Здравейте, здравейте! Докато се свари кашата, ние от вашето месце ще похапнем.

Козелът се изплашил, а овенът бил вече ни жив, ни мъртъв от страх. Но козелът се съвзел и рекъл:

— Измъкни, братко Овньо, вълчата глава!

Извадил овенът главата.

— Не тая. По-голямата дай! — рекъл козелът.

Овенът пак извадил същата глава.

— Не! Дай най-голямата!

Вълците се изплашили; взели да мислят-размислят как да си оберат дрипите. И как да се не изплашат — толкова вълчи глави видели да измъкват една подир друга от торбата.

Един вълк рекъл:

— Събрали сме се славна дружина, братлета, и кашата добре си ври, но няма с какво да я долеем — за вода ще отида.

Отдалечил се малко, па си рекъл: „По дяволите вашата дружина!“ И избягал.

И другият вълк взел да мисли и да се чуди как да се измъкне.

— Гледай — рекъл, — дяволския син, отиде, та се не върна — няма с какво кашата да долеем; ще взема една пръчка и ще го погна —

по-скоро да дойде.

Отишъл и той. И не се върнал.

Третият вълк седял, седял, па рекъл:

— Сега аз ще отида! И двамата за миг ще докарам!

Избягал. Не можел да се нарадва, че жив и здрав се отървал.

Тогава козелът казал на овена:

— Лапай, братко, да лапаме! Няма какво да се мисли! Да изядем кашата и беж да ни няма, докато сме още живи и здрави.

През това време първият вълк размислил и си рекъл:

— Как така, братя, се уплашихме от козела и овена? Да се върнем и изядем тия дяволски синове!

Върнали се. Но козелът и овенът били изяли кашата, угасили огъня и се покачили на висок дъб.

Седнали вълците под дъба. Взели да си блъскат главите как да настигнат козела и овена. Погледнали нагоре — те седят на дъба. Козелът, като по-смел, се качил на самия връх, а овенът, като по-страхлив, седял по-ниско.

— Хайде — казали вълците на най-рунтавия измежду тях, — ти си най-стар, измисли как да хванем тия гости неканени!

Легнал рунтавият вълк под дървото и взел да мисли. А овенът седи на клона и трепери. Треперил, треперил, не издържал и паднал право върху вълка. Козелът не мислил дълго и завикал:

— Дай аз да се разправя с рунтавия! — И сам скочил с главата надолу върху вълците.

Вълците хукнали да бягат — облак прах се дигнал по пътя...

А козелът и овенът си направили колиба и заживели весело и честито.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.